

Arrest

**nr. 225 063 van 21 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore bij
advocaat Guylain MAFUTA LAMAN
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijving (bijlage 11) van 15 augustus 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS NTEKEDI, die loco advocaat Guylain MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 augustus 2019 biedt verzoekster zich aan bij de grenscontrole van Brussel Nationale Luchthaven, komende met een vlucht uit Kinshasa. Zij biedt zich aan met een Congolees paspoort en een Belgisch visum type C.

1.2 Op 15 augustus 2019 wordt een beslissing tot teruggrijping genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“TERUGDRIJVING

Op 15/08/2019 om 6:55 uur, aan de grensdoorlaatpost nationale luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende,

mevrouw :

naam I. voornaam B.

geboren op 14.04.1964 te Mbandaka geslacht (v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

*houder van het document paspoort nummer OP0563111
afgegeven te Minaffet op : 06/06/2019*

*houder van het visum nr. visum van het type C afgegeven door Belgische ambassade te Kinshasa
geldig van 09/08/2019 tot 18/09/2019
voor een duur van 25 dagen, met het oog op : BNL 2, R/FRA*

afkomstig uit Kinshasa met vliegtuig-vluchtnummer: SN358, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar Frankrijk te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Frankrijk blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). De hotelreservatie van 2 nachten werd door een vriend van haar echtgenoot gedaan, verklaart betrokkene. Deze reservatie werd niet betaald. In eerste instantie wordt de federale politie telefonisch gecontacteerd door een neef van betrokkene. Deze verklaart dat betrokkene voor familiale redenen naar Frankrijk reist. Deze neef verklaart ook dat er gekozen werd om het hotel cash te betalen. In tweede instantie wordt de federale politie telefonisch gecontacteerd door een oudere broer, woonachtig in Frankrijk. Deze verklaart de hotelreservatie zelf te hebben gedaan in tegenstelling tot wat betrokkene eerder verklaarde (vriend van echtgenoot). Betrokkene heeft een terugkeerticket voor 07/09/2019 maar ze verklaart binnen anderhalve week terug te keren. Hiervoor heeft ze nog geen ticket geboekt.

([...])”

1.3. Op dezelfde datum wordt eveneens verzoeksters visum ingetrokken op grond van artikel 32, 1 a, II, en artikel 34 1/2 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (verder: de Visumcode).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de terugdrijvingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“La requérante prend moyen unique fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 14, 21, 24 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code visa); De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; De l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) ; Pris seuls ou en combinaison avec un défaut de motivation au regard de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 (...) et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs».

En ce que;

En branche unique:

Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3 alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article dispose:

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

Attendu que la requérante fait valoir que la décision expose en termes de motivation en substance que le programme touristique n'était pas clair, de plus la réservation d'hôtel était que du 4 août 2019 au 15 août 2019.

Alors que:

S'agissant de l'objet de son séjour ;

Attendu que si la requérante s'est permise de fouler le sol belge pour la France, c'est parce que le poste diplomatique œuvrant en RD Congo a décidé après analyse de son dossier qu'elle remplissait les conditions en vue de l'obtention d'un visa;

Qu'en effet, elle a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée.

Elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa;

Elle a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents ;

Elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants ;

Elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter le territoire, le centre de ses intérêts tant affectif, familial, que social et professionnel se trouvant au Congo, où elle tient son commerce et elle est marié.

Il faut savoir qu'elle avait sur elle une certaine somme d'argent qui couvre largement tout son séjour sur le sol français.

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas ;

Que dans la pratique, ce visa est délivré de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que s'agissant de son hébergement et de ses moyens de subsistance en Belgique ;

Il faut savoir qu'il était prévu que la requérante logerait dans sa famille pour la durée de leur séjour (Voir Pièces n° 2 à 7) et que sa famille sera son guide pour toutes les visites des monuments et lieux du pays (France).

Qu'au regard de ce qui précède, la motivation de la partie adverse n'est pas adéquate et viole ainsi les dispositions relatives à la motivation formelle des actes administratifs de 1991.

Qu'en l'espèce, la partie adverse ne démontré en quoi les conditions de délivrance de visa ne sont plus remplies ;

Que l'objet de son Voyage en France est clair ;

Que l'article 34/4 quant à lui rappelle que « L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa ».

Que le fait que la requérante avait sur elle une grosse somme était suffisante pour couvrir leur hébergement et que tout autre question menant à une position qui a été celle de la partie adverse est abusive et donc contraire à la loi.

Que la requérante ne sait donc pas, et avec raison sur quelle disposition du Code Visas se base la décision de la partie adverse;

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 34 du Code des visas.

Attendu que la requérante a rempli les conditions pour séjourner en France et dans les territoires Schengen, et a ainsi obtenu de visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, l'ambassade avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la partie requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire.

Que ce refus d'accès au territoire est simplement abusif.

Qu'en outre, en cas de doute sur la fiabilité des informations communiquées pour justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, la décision doit être motivée en référence à l'article 32 §1 b) du Code visa, qui vise l'hypothèse ou 'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur (...)'. Que la décision n'est pas motivée par référence à l'article 32 §1 b), alors qu'il semblerait que c'est ce qu'entendait l'administration ».

Qu'il ne peut être considéré que la requérante n'a pas fourni de justification pour son séjour, comme cela est prévu comme motif de refus par l'article 32 du Code visa, puisqu'elle en a exposé le but et l'objet lors de sa demande de visa, et sur base desquels le visa lui a été accordé.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce. Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste. Que la question qui occupe l'administration tient plutôt de doute et de suspicions à l'égard de la requérante, ce qui est prévu par une autre disposition.

Dès lors, l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et la décision souffre d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait à la requérante d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour. »

Qu'il ressort de la décision querellée qu'elle ne se limite qu'à indiquer une motivation qui est étrangère et qui ne répond pas aux prescrits légaux ;

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible ;

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse. En effet la requérante a pu démontrer qu'elle disposait d'un visa et elle a présenté tous les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs de même que différents prescrits légaux du Code Visas précité.

*Qu'il y a incontestablement fausse motivation.
Votre Conseil devra suspendre la décision querellée ;*

Que dans un cas similaire le conseil de céans a procédé à l'annulation de la décision querellée (CCE, arrêt n° 161 882 du 11 février 2016). »

2.2.2. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat aan verzoekster, in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :
3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”*

De vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, steunt op de volgende overwegingen:

- verzoekster zou voor toeristische doeleinden naar Frankrijk reizen, maar is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Frankrijk blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie);
- zij verklaart dat de hotelreservatie van 2 nachten door een vriend van haar echtgenoot is gedaan. De reservatie werd niet betaald;
- de federale politie werd eerst telefonisch gecontacteerd door een neef van verzoekster. Deze verklaart dat zij voor familiale redenen naar Frankrijk reisde en dat gekozen werd om het hotel cash te betalen;
- vervolgens werd de federale politie telefonisch gecontacteerd door een oudere broer die in Frankrijk woont. Deze verklaart, in strijd met verzoeksters eigen verklaringen dat hij de hotelreservatie heeft gedaan;
- verzoekster heeft een terugkeerticket voor 7 september 2019 maar ze verklaart binnen anderhalve week terug te keren. Ze heeft hiervoor nog geen ticket geboekt.

Deze vaststellingen steunen op het verslag van de grenspolitie d.d. 15 augustus 2019, dat de volgende passage bevat:

“(…) Uit haar verklaring begrijpen wij het volgende :

Betrokkene verklaart naar Frankrijk te reizen omwille van toeristische redenen.

Normaal was het voorzien dat ze zou reizen met haar echtgenoot, doch zijn visum is niet afgeleverd geweest ondanks het feit dat beiden hun dossier samen zouden hebben ingediend. Hij is bijgevolg in Kinshasa gebleven.

Betrokkene heeft officieel als beroep 'ménagère', doch ze verklaart een drankendepot te hebben in Kinshasa ; dit wordt nu tijdens haar afwezigheid door iemand anders gerund.

De hele duur van haar verblijf verklaart betrokkene op hotel te zullen blijven. Betrokkene is in het bezit van een geprinte hotelreservatie voor 2 overnachtingen in het hotel 'Première classe Paris Est Bobigny Drancy'. Deze hotelreservatie werd gemaakt door een vriend van haar echtgenoot en zou naar eigen zeggen ook betaald geweest zijn door hem.

Op het terugkeerticket van betrokkene staat als terugkeerdatum 07/09/2019 vermeld. Ze zegt dat haar reis zich door de afwezigheid van haar echtgenoot zich zou beperken tot ongeveer anderhalve week. Ze heeft evenwel nog geen nieuw ticket geboekt.

Als haar gevraagd wordt naar een reisplan, kan betrokkene ons niets voorleggen. Betrokkene weet evenmin wat er in Frankrijk (Parijs) te zien is. Als haar gevraagd wordt wat ze dan effectief in Parijs zal doen, antwoordt betrokkene 'me promener' en 'acheter des petites affaires'.

Betrokkene is in het bezit van 3400 USD cash. Ze blijft in het bezit van haar bestaansmiddelen.

Betrokkene verklaart meer dan 30 jaar geleden ooit eens naar België te zijn gekomen om een tante te bezoeken. Ze zou toen een vijftal dagen gebleven zijn.

Betrokkene is in het bezit van 3 stukken ingecheckte bagage, waarvan 2 grote stukken voor een gewicht van respectievelijk 23 en 45kg. Hierin zouden zich naast persoonlijke spullen eveneens voedingswaren zitten.

7. Vaststellingen en info :

- Wij nemen contact op met het hotel dat op de reservatie staat vermeld en de reservatie voor 2 nachten wordt ons bevestigd. Evenwel werd de reservatie nog niet betaald, dit in tegenstelling tot wat door betrokkene werd vermeld.*
- Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket d.d. 07/09/2019, terwijl ze verklaart binnen ten laatste anderhalve week terug te zullen keren. Ze heeft nog geen nieuw ticket geboekt.*
- Betrokkene zou samen met haar echtgenote een visumaanvraag hebben ingediend: terwijl betrokkene een visum afgeleverd kreeg, zou haar echtgenote geen visum hebben gekregen.*
- Betrokkene is niet in het bezit van enige toeristische informatie en kan geen enkele toeristische plaats benoemen die ze mogelijks zou willen bezoeken. Ze verklaart enkel kleine zaken te zullen kopen en wat rond te wandelen.*
- Betrokkene heeft vrij veel bagage mee vergeleken met het naar eigen zeggen ingekorte verblijf in Frankrijk.*
- Net voor het versturen van onderhavig verslag worden wij telefonisch gecontacteerd door een manspersoon die zich voorstelt als een neef van betrokkene, woonachtig in België. Hij verklaart dat de familie van zijn tante in Frankrijk, die zij zou gaan bezoeken, zich zorgen maakt. De dame in kwestie gaat dus voor familiale redenen naar Frankrijk en dus niet voor toeristische redenen. De neef zegt bovendien dat bij de reservatie de keuze zou zijn gelaten aan de persoon die de reservatie maakte om ofwel cash ter plaatse ofwel onmiddellijk bij de reservatie te betalen. Er zou geopteerd geweest zijn om cash te betalen in het hotel.*
- Onmiddellijk daarna worden wij gecontacteerd door een manspersoon die verklaart de oudere broer (bloedverwant) te zijn van betrokkene, woonachtig in Frankrijk. Hij verklaart de hotelreservatie te hebben gedaan, dit in tegenstelling tot wat de dame zelf had verklaard (vriend van echtgenoot). Hij bevestigt dat zijn zus bij hem op bezoek zou komen.(...)"*

Aldus blijkt dat verzoekster enkel verklaarde een toeristisch reismotief te hebben en geenszins melding maakte van familieleden bij wie zij zou verblijven. De grenspolitie kon dan ook in alle redelijkheid verzoekster hierover vragen stellen. Verzoekster betwist niet dat zijn hierover nagenoeg geen enkele informatie kon geven. Gelet op het feit dat zij nu verklaart dat zij na haar verblijf op hotel ook bij familie

zou verblijven, kan in redelijkheid worden verwacht dat zij hierover eenduidige verklaringen zou afleggen. Ook haar verklaringen met betrekking tot de voorgenomen verblijfsduur waren niet consistent met de gegevens van haar terugkeerbiljet. Verzoekster slaagt er dan ook niet in te weerleggen dat zij geen eenduidige verklaringen kon afleggen met betrekking tot het doel en de omstandigheden van haar verblijf. Dat de grenspolitie vervolgens werd gecontacteerd door twee personen die verklaarden familie te zijn, neemt niet weg dat zij er niet in slaagde haar reisdoel te duiden. Ook de verschillende (naderhand opgestelde) verklaringen die verzoekster bij haar verzoekschrift en ter terechtzitting neerlegt van familieleden die verklaren dat zij samen met verzoekster de steden Montataire, Beauvais, Bobigny, Neuilly, Parijs en Nantes zouden bezoeken, "zoals voorzien in haar reisplan", doen hieraan geen afbreuk. Meer nog, er kan in redelijkheid worden verwacht, dat indien zij dergelijke concrete reisplannen had, zij hier op zijn minst minimale verklaringen over zou kunnen afleggen, wat niet het geval was. Waar verzoeksters advocaat ter terechtzitting nog aanvoert dat dit te wijten is aan de culturele achtergrond van verzoekster, merkt de Raad op dat verzoekster zelf erkent haar reis te hebben voorbereid, minstens al omwille van de visumaanvraag en de bewijsdocumenten die ze hiervoor moest aanleveren. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoekster bij de grenscontrole kan antwoorden op eenvoudige vragen over haar reismotieven. Alleszins toont verzoekster niet aan dat de vragen die haar gesteld werden en de besluitvorming aan de hand van haar verklaringen kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verzoekster voert aan dat zij bij het indienen van haar visumaanvraag alle bewijskrachtige stukken heeft ingediend zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode en dat zij bijgevolg ook haar reisdoel reeds naar behoren heeft aangetoond. Na controle van de aanvraag overeenkomstig de artikel 21 en 24 van de Visumcode werd haar het visum afgeleverd. Verzoekster voert verder aan dat artikel 34/4 van de Visumcode bepaalt dat het ontbreken van een of meer documenten vereist door artikel 14, niet automatisch leidt tot een intrekking of annulatie van het visum.

De Raad merkt vooreerst op dat het huidige verzoek tot schorsing enkel gericht is tegen de beslissing tot terugdrijving en niet tegen de beslissing tot intrekking van het visum. Met haar binnenkomst op het grondgebied via Brussel Nationale Luchthaven overschrijdt verzoekster een buitengrens van de Europese Unie. Zij valt op dat ogenblik onder het toepassingsgebied van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore). Het feit dat verzoekster over een visum beschikt, stelt haar niet vrij van de verplichting om haar reisdoel te staven bij de binnenkomst op het grondgebied.

Artikel 6.1., c, van de Schengengrenscore bepaalt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...]

c) Het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;"

Uit artikel 8.3, a, iv, van de Schengengrenscore blijkt verder dat de grenswachters bij binnenkomst van derdelanders onder meer "de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken" kunnen nagaan.

Het feit dat verzoekster in het bezit was van een paspoort voorzien van een Schengenvisum, stelt haar aldus niet vrij het doel en de omstandigheden van haar reis aan te tonen.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de voorliggende feitelijke gegevens en artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet ernstig.

3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT